

[Flemming Hansen]

demokratiske synspunkt, at det er ligegyldigt, hvad forbrugerne mener.

Forbrugerrådet har været i deputation i Erhvervsudvalget og utvetydigt sagt, at det synes, at det her er minimum af det, der skal gennemføres.

Tænk en gang imellem på forbrugerne, hr. Bjørn Westh! Det gør ikke noget.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Hugo Holm (FP):

Når hr. Bjørn Westh påstår, at man ikke tager hensyn til de mange medarbejdere, som er ansat i forretning, må jeg sige, at lukkeloven jo ikke er en arbejderbeskyttelseslov.

Det er jo sådan, at der er tusinder andre, der arbejder på skiftehold, bl.a. enlige mødre, der har vanskeligt ved at få passet deres børn i den tid, hvor de er på aftenhold.

Hr. Bjørn Westh påstår også, at man vil affolke de tyndbefolkede områder. Jamen det er heller ikke korrekt, for nu får indbyggerne dér muligheder for at komme hjem og handle.

Jeg skal beklage, at man ikke ved andenbehandlingen kunne tilgodese de af Fremskridtspartiet stillede ændringsforslag om, at man vil tage loven op til revision om fire år med henblik på totalafskaffelse. Jeg må have lov til at sige til hr. Flemming Hansen, der siger, at vi ikke mere skal diskutere lukkelov inden for dette århundrede, at det er jeg nu ikke helt så sikker på at vi ikke skal. Vi ønsker stadig væk loven totalt afskaffet. Vi mener, den er overflødig.

Arne Melchior (CD):

Jeg er enig med hr. Flemming Hansen i, at det er forbløffende, at Socialdemokratiet ser helt bort fra forbrugerinteresser. Jeg vil godt beskæftige mig med nogle af de argumenter, hr. Bjørn Westh kom med, som jeg mener at kunne vise er helt forfejlede.

For det første dette, at der bliver tommere på landet. Kan hr. Bjørn Westh slet ikke indse, at der er mennesker, der har en distance mellem hjem og arbejdssted? Det vil ofte være sådan, at man arbejder i en større by og bor længere derfra. Med den lukketid, der gælder nu, er man derfor nødt til at handle i den større by, fordi der er lukket, inden man når hjem fra sit arbejdssted.

Det må da sive ind. Det må da være muligt at forstå. Det gælder i storbyernes forstæder, og det gælder så vist ude på landet, at har man 20 km eller et andet antal kilometer til sit arbejdssted og busser og andre ting, man er afhængig af, så kommer man lige, når den handlende efter loven skal dreje nøglen om for snuden af de kunder, der sluses ud af tog og busser.

Så er der spørgsmålet om det korte varsel. Der tager hr. Bjørn Westh ganske fejl. Detailhandelen har i mange måneder vidst, at denne lov ville blive en kendsgerning, og jeg er bekendt med, at man i handelsstandsforeninger og butikssammenslutninger af forskellig art, butiksgader og butiksbyer, for længst har planerne klar og har forhandlet med personalet og nøjagtigt ved, hvad man skal gøre til 1. oktober, og såmænd var klar til at gøre det den 1. juni eller den 1. juli. Så det er heller ikke noget problem.

Men så er der hovedargumentet om diktat, og dér var der en interessant ordveksling mellem hr. Bjørn Westh og hr. Flemming Hansen om Skagen. Det er efter min mening helt oplagt, at det er hr. Flemming Hansen, der har ret, for vi har set i den måde, den gældende lov administreres på, at loven er en mulighed og netop ikke noget diktat, ikke nogen tvang. Det giver en mulighed for at indrette sig efter årstid, efter geografi, efter branche og andre kriterier, frem for at være pakket ned i et klart firkantet mønster.

Nu taltes der her om Skagen. Hvorfor skal en handlende i Skagen tvinges til at have samme åbningstid som en handlende i København? Hvorfor skal en handlende i Hjørring ikke have andre muligheder end en handlende i Åbenrå, der måske på grund af grænsehandelsproblematikken har helt andre behov og lyster? Hvorfor skal vi i det hele taget sidde her og bestemme, hvornår mennesker må arbejde?

I Sverige har man ikke nogen sådan lov, og da den var blevet ophævet for mange år siden, studerede jeg i Sverige, for dér var jeg ansat i en sammenhæng, hvor jeg var leverandør til detailhandel. Det var vigtigt for mig at kende disse ting, og jeg studerede og lavede en hel rapport om, hvordan det så ud både med de ansattes øjne og ud fra deres behov og med indehavernes øjne. Jeg tør sige, at ingen butiksindehaver eller ansat i Sverige er mindre tilfreds med sin lod, mindre tilfreds med sin hverdag end i Danmark.